

Біла ворона

Оксана Сайко

День видався привітний і сонячний, та Лідці здавалося, що чорні хмари нависли над нею і не відступають. Вона поволі простувала вулицею в напрямку школи, обтяжена невеселими думками. На душі в неї шкребли коти – так кепсько вона ще ніколи не почувалася. Їй хотілося втекти кудись світ за очі, щоб її ніхто й ніколи не знайшов, отак зникнути без сліду, назавжди... Цікаво, як тоді почувалися б її батьки? Мама, напевне, плакала б, а тато без кінця курив би й шморгав носом... Жалкували б, що так мало зважали на неї, не рахувалися з її потребами, не вникали в її проблеми й не розуміли... А ота вічно премудра й правильна Наталка? Пошкодувала б про те, що вчора назвала її егоїстичною дурепою! Ех, а ще сестра називається!..

Нічого вони не розуміють. Не розуміють, як це нестерпно бути білою вороною. А все через те, що батьки твої працюють на заводі і заробляють мало, і не мають змоги часто купувати тобі новий гарний одяг, через те, що в тебе стара, допотопна мобілка, яка тобі дісталася від тата... Через те, що одяг переходить до тебе від старшої сестри, яка випереджує тебе на один розмір... Через те, що батьки ніколи не дадуть тобі грошей, щоб піти, як інші дівчата, в дорогу перукарню чи в солярій чи купити собі щось із пристойної косметики "Мейбелін"...

Вона не раз помічала оті зневажливо-насмішкуваті погляди, що кидали на її одяг деякі дівчата у класі... А для хлопців вона теж не була жодним авторитетом. Навіть списати не просили, а вимагали. Майже ніхто не називає її Лідою, лише Майничкою... А Софія, та взагалі її не помічає.

Більшість дівчат класу товаришували з Софією, в усьому намагалися їй вгодити, а хлопці мало не всі були у неї закохані. Софія перейшла у їхню школу торік. Вона була по-справжньому крута і вже працювала моделлю у якоїсь відомої модельєрки. Одного разу вона навіть принесла у школу своє портфоліо, й усі дівчата, замилювано зітхаючи, їй заздрили. Та й було чого. Вона була висока, струнка і гарна, одягалась у фірмові шмотки. Крім того, найкраще знала англійську. Її батько був власником якоїсь фірми й щоранку Софію до школи підвозив водій її батька у чорному джипі.

І як тільки Лідка не намагалася до неї наблизитися – все марно. Якимось, на перерві, розповідала дівчатам анекдоти, які почула в дворі від робочих, що будували гаражі, і тоді чи не вперше опинилася в центрі уваги... І на уроках історії підказувала, коли Софію питали... І геометрію давала списувати на контрольних, і пригощала печивом, яке спеціально для цього купувала у шкільному буфеті... Софія лише неуважно, буцімто ввічливо, а часом просто поблажливо всміхалася, й нічого більше.

Саме вчора Марта, Лідчина подруга, що сиділа з нею за партою, на уроці алгебри повідомила, що за тиждень у Софії день народження і святкуватиме вона у своєму будинку за містом.

- Там - супер, - шепотіла Марта, - триповерховий будинок, величезне подвір'я з

фонтаном і садком, басейн... Мені дівчата розповідали... Кажуть, на святкування з найдорожчого ресторану кухаря замовили і феєрверк влаштують...

- І кого вона запросить? Увесь наш клас? - спитала Лідка.

- Та що ти! Лише тих, з ким дружить, хто їй рівня. А ти й не надійся. Поглянь, яка в тебе мобілка. У неї прибиральниця кращу має.

В ту мить Лідці стало так гірко, що вона ледь стрималася, аби не скочити на рівні ноги й не втекти з уроку.

Цілісінький день вона просиділа в своїй кімнаті, пожбуривши у гніві книжки на підлогу. А старша сестра Наталка, навіть не спитавши, в чому річ, лише зауважила, зазирнувши в кімнату:

- Вчи уроки, а не мрій!

- Авжеж, - буркнула Лідка, - тут з вами помрієш!

Увечері, коли з заводу повернулися батьки, вона відмовилась вечеряти.

- Що сталося? Може, ти захворіла? - стурбовано спитала мама.

- Дайте мені врешті спокій! - відрубала Лідка.

- Що таке, мала? Як ти розмовляєш з матір'ю? - втрутилася Наталка.

- В тебе щось сталося? - мама здавалася зовсім розгубленою.

- Авжеж, сталося! Ніхто мене не поважає у класі! Всі мене мають лише за нещасну Майничку! А Софія навіть на день народження не запрошує, бо в мене старезна мобілка! І що то в мене за батьки, що навіть не можуть мені купити нормальної мобілки!.. Усі тільки й насміхаються з мене!..

Мама, не зронивши ні слова, пішла на кухню. Зачинившись у своїй кімнаті, Лідка проплакала увесь вечір. Тато стукав, просив відчинити й порозмовляти... Наталка розводилася під дверми, що Лідка невдячна, егоїстка, розпещена дурепа, не цінує і не поважає батьків і таке інше...

Отак, з тягарем прийшовши до школи, Лідка просиділа з відсутнім виглядом на уроках, на фізиці схопила двійку, а з наступного уроку, геометрії, втекла й майже до самого вечора тинялася містом. Додому повернулася, коли почало смеркатись. Батьки вже, мабуть, пішли в другу зміну, на кухні Наталка брязкала посудом. Лідка навшпиньках прокралася до своєї кімнати, увімкнула світло і залякла. Це було неймовірно! На її письмовому столі лежала новенька "Нокія"!

- Ну що, задоволена? - в Наталчиному тоні чути було осуд. - Батьки віддали всі свої заощадження, все, що на чорний день відкладали! Все - на твою безглузду захцянку! Ну, зате тепер тебе поважатимуть у класі і Софія запросить на день народження...

Наступного дня в школі Лідка просто сяяла від щастя! Її новенька "Нокія" мандрувала з рук в руки. Хлопці з захопленням натискали на кнопки "меню", випробовуючи її різноманітні й численні функції. Навіть Софія зацікавлено потримала її в руках, зронивши:

- Круто. Ти її знайшла чи в когось позичила?

- Ні, мені батьки купили, - гордо відказала Лідка.

А після уроків, перше ніж всі розійшлися, Софія, мило усміхаючись, повідомила,

кого запрошує на свої уродини.

Лідки, так само, як і Марти, і Таньки Терещук, мати якої була прибиральницею, і ще кількох хлопців, серед запрошених не виявилось.

Лідка поверталася додому з важким серцем. Виходить, всі її зусилля завоювати прихильність та дружбу Софії були марними? І те, що батьки віддали свої заощадження, аби купити Лідці дорогу мобілку, теж, виявилось, намарно? Виходить, Наталка мала рацію: вона, Лідка, – егоїстична дурепа! Лідка витягла з кишені куртки "Нокію" й тяжко зітхнула. Ще кілька годин тому вона була така щаслива, а тепер ця мобілка не приносила їй жодної втіхи. Навіть навпаки. Хотілося їй пожбурити кудись далеко-далеко, і, може б, тоді вона відчула полегшення.

У таких роздумах Лідка довго блукала містом. І нащо їй та Софія здалася? Зарозуміла, самовпевнена, уся якась штучна: від обличчя під грубим шаром тонального крему до поведінки, яка тільки й хизується своїми модними шмотками й багатими батьками. І нащо вона так прагнула її дружби? Щоб не відрізнитися від інших? Але хіба можна говорити серйозно про дружбу, якщо для Софії важить, приміром, те, хто твої батьки, як ти вдягаєшся і яку маєш мобілку?

– Лідо, це ти? – тільки-но переступивши поріг дому, почула вона мамин голос із кухні, яка, мабуть, готувала вечерю.

– Я, – тихо відказала Лідка, відчуючи, що тепер їй буде соромно глянути матері в очі.